

— эффективное функционирование и регулирование агропродовольственного рынка, развитие его инфраструктуры на основе методов, используемых развитыми странами;

— государственная поддержка сельхозпроизводителей, фермерских хозяйств, частных хозяйств населения с целью защиты их экономических интересов при осуществлении внешнеэкономической деятельности;

— для обеспечения продовольственной безопасности страны необходимо эффективно работающие государственные протекционистские меры, позволяющие обеспечить доходность товаропроизводителями стимулировать повышение эффективности труда;

— увеличение государственных субсидий и дотаций на повышение заработной платы, улучшение качества жизни сельского населения,

— законодательная государственная поддержка инвестиционным компаниям и, биржам и оптовым рынкам, банкам, страховым компаниям, которые предоставляют соответствующие услуги субъектам агропродовольственного рынка;

— освобождение от налогов средств, направляемых инвесторами на реконструкцию материально-технической базы сельского хозяйства, создание новых мощностей и технологий, новых рабочих мест в агропромышленном комплексе;

— освобождение от налогов и таможенных пошлин ввозимого из-за рубежа нового оборудования для переработчиков сельхозпродукции не имеющего отечественных аналогов;

— регулирование и ограничение темпов роста цен на продукцию и услуги сельского хозяйства, и продукцию промышленную используемую в сельском хозяйстве.

Литература

1. Концептуальні засади стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002-2011 роки. Європейський вибір. / Послання Президента України до Верховної ради України від 30.04.2002.

2. Сизенко Е.И. Научно-технический прогресс в пищевой промышленности. Пищевая промышленность России в условиях рыночной экономики / Под ред. Е.И. Сизенко. - М: Пищепромиздат, 2002, гл. 1, с. 17-60.

Наталія Рилач

к.е.н., молодший науковий співробітник,

Інститут міжнародних відносин

Київського національного університету ім. Тараса Шевченка,

м. Київ

СТРУКТУРНИЙ ХАРАКТЕР МІЖНАРОДНОЇ СИСТЕМИ НАУКОВО-ТЕХНОЛОГІЧНОЇ КООПЕРАЦІЇ

Під міжнародною системою науково-технологічної кооперації розуміється структурна взаємодія національних інноваційних систем країн, яка відбувається на міждержавному рівні.

Для рівноправного залучення тієї чи іншої держави до глобальної науково-технологічної сфери важливого значення набувають рівень розвитку національної інноваційної системи, політика уряду в цьому напрямі, участь країни в глобальних та регіональних економічних угрупованнях.

В ході дослідження здійснено критичний аналіз концепцій національної

інноваційної системи (НІС) К. Фрімена, Б. Лундвала, Р. Нельсона та запропоноване визначення поняття НІС країни як сукупності взаємопов'язаних елементів, що включає в себе приватні компанії, університети, державні лабораторії, технопарки тощо, які здійснюють виробництво і комерційну реалізацію наукових знань і технологій у національних межах та взаємодіють за допомогою правових, фінансових і соціальних інститутів з метою отримання нових продуктів, технологій, послуг для задоволення потреб особистості та суспільства.

При розробці НІС обов'язково враховуються тенденції процесу глобалізації науково-технологічної сфери, створюються потужні інноваційні інституції з розвинутою технолого-інноваційною й освітньою мережами, які спроможні трансформувати результати глобалізації в національних інтересах. Кожна НІС характеризується певною структурою і стабільністю інституційної взаємодії. Принципові зміни в структурі системи відбуваються рідко, що не виключає постійне удосконалення її кількісних елементів.

НІС країни має складатися з сукупності середовищ: дослідницького, підприємницького, фінансового та механізму взаємодії між ними. Нами розглянуто кожне з зазначених середовищ у вигляді макроструктури НІС, які у свою чергу складаються з таких структурних елементів як стан кадрового потенціалу науково-технологічної сфери країни, що характеризується часткою зайнятих у високо- та середньотехнологічних галузях виробництва, часткою осіб з вищою освітою, часткою осіб, що працюють у сфері високотехнологічних послуг; рівні витрат на науково-технологічну сферу (рівні державних і приватних витрат на НДДКР у ВВП, кількість заявок на патенти); рівень інноваційної активності підприємств (частка малих і середніх підприємств, що займаються інноваційною діяльністю самостійно та в кооперації); обсяг поширення сучасних технологій в економіці (частка венчурного капіталу у високотехнологічних секторах економіки, частка високо- та середньотехнологічних секторів у загальному обсязі доданої вартості переробної промисловості, частка ринку телекомунікаційних технологій у ВВП, кількість користувачів Інтернет на 100 тис. населення), які знаходяться у взаємозв'язку та взаємозалежності.

Система міжнародної науково-технологічної кооперації в широкому значенні розповсюджується на:

- ⇒ міжнародний поділ праці;
- ⇒ міжнародне науково-технологічне та економічне співробітництво;
- ⇒ міжнародну науково-технологічну інтеграцію;
- ⇒ глобалізацію науково-технологічної діяльності.

Відомі позиції різних авторів щодо розвитку інтернаціоналізації науково-технологічної сфери, різні форми залучення до неї країн світу, серед яких обмін науково-технологічними знаннями, технологіями, участь у світовому ринку технологій, міжнародне співробітництво у науково-технологічній сфері.

Проте, поняття взаємодії на рівні структурних елементів НІС країн залишається поза увагою сучасних авторів, хоча цей процес, на нашу думку, повністю відповідає сучасним тенденціям НТП, змісту процесів інтернаціоналізації науково-технологічної сфери. У той же час, тенденції до поглиблення взаємозалежності науково-технологічних сфер країн світу, до посилення значення тенденцій інтернаціоналізації обґрунтовують використання найважливіших системних ознак і структурного підходу для характеристики структурної взаємодії у науково-технологічній сфері.

Автором доведено, що взаємодія структурних елементів НІС різних країн є вищою формою кооперації науково-технологічної діяльності (співробітництва у науково-технологічній сфері). Структурна взаємодія між державами у науково-технологічній сфері відображає глибинні сутнісні риси міжнародної науково-

технологічної кооперації або міжнародного співробітництва у науково-технологічній сфері, набуваючи своїх особливостей, напрямів і динаміки розвитку. Ефективне включення країни до міжнародної системи науково-технологічної кооперації на основі взаємодії національних інноваційних систем країн, на рівні їх структурних елементів, свідчить про нову якість співробітництва в даній галузі.

Література

1. Lundvall B.-A. Innovation as a interactive process from user-producer interaction to national system of innovation.- Technical change and economic theory / Lundvall B.-A. – L. : Pinter Publishers., 1988.
2. Nelson R. Capitalism as an engine of progress. Research Policy / Nelson R. – 1990. – P. 203-213.
3. Freeman C. Technology policy and economic predominance lessons from Japan / Freeman C. – Pinter, 1987.
4. Голиченко О.Г. Национальная инновационная система России и основные направления ее развития / Голиченко О.Г. // Инновации. – 2003. – № 6 (63). – С. 26-32.

Віталій Рихліцький

аспірант,
Університет банківської справи НБУ,
м. Київ

ПЕРВИННЕ ПУБЛІЧНЕ РОЗМІЩЕННЯ АКЦІЙ ЯК ОДИН З ЕФЕКТИВНИХ МЕТОДІВ ЗАЛУЧЕННЯ КАПІТАЛУ У БАНКІВСЬКУ СИСТЕМУ УКРАЇНИ

Період економічної кризи характеризується браком ресурсів серед учасників ринку. У цих умовах зростає роль банків, які покликані допомогти задовольнити потреби в капіталі своїх клієнтів, що дасть змогу їм вийти з кризи з мінімальними втратами. Залучення іноземного капіталу для розвитку національної економіки є однією з передумов поживлення інвестиційної активності та виходу з кризи. Разом з тим банківська система не може здійснювати інвестиції у великих обсягах, не володіючи відповідними ресурсами. Тому проблема залучення коштів шляхом первинного публічного розміщення акцій банків України з метою підвищення рівня достатності ресурсного потенціалу є доволі актуальною для зростання та розвитку банківської системи України на сучасному етапі .

Значний внесок у вивчення IPO здійснили такі вчені, як Ф.Корнелі, Р. Агарвол та А. Люнгвіст, А. Лукашов, О. Барановський. Проблема вивчення первинного публічного розміщення акцій є досить новою для України. Отже, ця тема потребує більш детального теоретичного та практичного дослідження

Тому метою статті є дослідження проблем залучення додаткового капіталу українськими банками коштів шляхом IPO та ефективного управління ними .

Основними інструментами, які використовують вітчизняні банки на зовнішніх фінансових ринках є випуск єврооблігацій або одержання довгострокових синдікованих кредитів і короткострокових позичок.

Банки використовують також інші інструменти залучення коштів на міжнародних фінансових ринках. Наприклад, шляхом IPO (Initial Public Offering), або первинної публічної пропозиції акцій – це випуск та продаж компанією своїх акцій на зовнішньому ринку (для залучення додаткового капіталу. [3]

Поява і розвиток цього виду запозичень пов'язані з бажанням інвесторів формувати портфель акцій на міжнародному ринку, з необхідністю для банків шукати нові джерела формування власного капітал. Акції банків розміщуються на ринку